

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 30 maj 2006*

I mål C-459/03,

angående en talan om fördragsbrott enligt artiklarna 226 EG och 141 EA, som väckts den 30 oktober 2003,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P.J. Kuijper och B. Martenczuk, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

med stöd av:

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrädd av C. Jackson och C. Gibbs, båda i egenskap av ombud, biträdda av R. Plender, QC, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Irland, företrätt av R. Brady och D. O'Hagan, båda i egenskap av ombud, biträdda av P. Sreenan och E. Fitzsimons, SC, P. Sands, QC, och N. Hyland, BL, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av:

Konungariket Sverige, företrätt av K. Wistrand, i egenskap av ombud,

intervenient,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W. A. Timmermans (referent) och J. Malenovský samt domarna J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič, J. Klučka, U. Löhmus och E. Levits,

generaladvokat: M. Poiares Maduro,
justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 november 2005,

och efter att den 18 januari 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall fastställa att Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 10 EG, 292 EG, 192 EA och 193 EA genom att inleda ett tvistlösningsförfarande mot Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i enlighet med Förenta nationernas havsrättskonvention (nedan kallad konventionen) angående MOX-anläggningen i Sellafield, Förenade kungariket.

Tillämpliga bestämmelser

- ² Konventionen undertecknades i Montego Bay, Jamaica, den 10 december 1982 och trädde i kraft den 16 november 1994.

3 Konventionen godkändes på Europeiska gemenskapens vägnar genom rådets beslut 98/392/EG av den 23 mars 1998 (EGT L 179, s. 1). Den har även ratificerats av samtliga Europeiska unionens medlemsstater.

4 När Irland ratificerade konventionen den 21 juni 1996 avgav denna medlemsstat följande förklaring:

”Irland erinrar om att det såsom medlemsstat i Europeiska gemenskapen har överfört behörighet avseende vissa av de frågor som regleras i Konventionen till gemenskapen. En ingående förklaring av arten och räckvidden av den behörighet som har överförts till Europeiska gemenskapen kommer att lämnas inom utsatt tid i enlighet med bestämmelserna i bilaga IX till Konventionen.”

5 Första beaktandemeningen i beslut 98/392 har följande lydelse:

”med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 43, 113 och 130s.1 jämförda med artikel 228.2 första meningen och 228.3 andra stycket i detta”

6 I tredje, femte och sjätte skälen i nämnda beslut anges följande:

”Villkoren för att Europeiska gemenskapen skall kunna deponera det instrument för formell bekräftelse som avses i artikel 3 i bilaga IX till konventionen och som det hänvisas till i artikel 4.4 i avtalet är uppfyllda.

...

Konventionen ... bör godkännas så att gemenskapen inom sin behörighet kan bli part i dem.

Gemenskapen måste tillsammans med instrument för formell bekräftelse deponera en förklaring som närmare anger de sakområden för vilka dess medlemsstater överfört behörighet till gemenskapen ...”

7 I artikel 1 i beslut 98/392 föreskrivs följande:

”1. Förenta nationernas havsrättskonvention och avtalet om genomförande av del XI i denna konvention godkänns härmed på Europeiska gemenskapens vägnar.

2. Texterna till konventionen och avtalet framgår av bilaga I.

3. Gemenskapernas instrument för formell bekräftelse som framgår av bilaga II skall deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare. Det innehåller en förklaring i enlighet med artikel 310 i konventionen och en förklaring om behörighet.”

- 8 I den förklaring om behörighet som avses i artikel 1.3 i nämnda beslut (nedan kallad förklaringen om gemenskapens behörighet) anges följande:

”FÖRKLARING OM EUROPEISKA GEMENSKAPENS BEHÖRIGHET MED AVSEENDE PÅ SAKOMRÅDEN SOM OMFATTAS AV FÖRENTA NATIONERNAS HAVSRÄTTSKONVENTION AV DEN 10 DECEMBER 1982 OCH AVTALET AV DEN 28 JULI 1994 OM GENOMFÖRANDE AV DEL XI I DENNA KONVENTION

(Förklaring enligt artikel 5.1 i bilaga IX till konventionen och artikel 4.4 i avtalet)

I artikel 5.1 i bilaga IX till Förenta nationernas havsrättskonvention anges att en internationell organisations instrument för formell bekräftelse skall innehålla en förklaring som närmare anger de sakområden i denna konvention för vilka behörighet har överförts till organisationen av de medlemsstater som är parter i konventionen

...

Europeiska gemenskaperna upprättades genom Parisfördraget (EKSG) och Romfördraget (EEG och Euratom) som undertecknades den 18 april 1951 respektive den 25 mars 1957. ... [Dessa fördrag] har ändrats genom Fördraget om Europeiska unionen som undertecknades i Maastricht den 7 februari 1992 ...

...

I enlighet med bestämmelserna ovan anges i denna förklaring den behörighet som överförs till gemenskapen av medlemsstaterna i enlighet med fördragen vad gäller de sakfrågor konventionen ... omfattar.

...

Gemenskapen har exklusiv behörighet inom vissa sakområden under det att den har delad behörighet med sina medlemsstater inom andra sakområden.

1. Sakområden där gemenskapen har exklusiv behörighet

- Gemenskapen anger att dess medlemsstater har överfört behörighet till den vad gäller bevarande och förvaltning av havsfiskeresurser. I denna egenskap kan den på detta område anta relevanta regler och lagar (som tillämpas av medlemsstaterna) och inom ramen för sin behörighet fatta beslut om åtaganden i förhållande till tredje land eller behöriga internationella organisationer. ...

- Med stöd av den gemensamma handels- och tullpolitiken är gemenskapen behörig vad gäller bestämmelserna i del X och XI i konventionen samt bestämmelserna avseende internationell handel i avtalet av den 28 juli 1994.

2. Områden där gemenskapen delar behörighet med sina medlemsstater

- Delad behörighet gäller avseende fiske för ett antal områden som inte direkt hänför sig till bevarande och förvaltning av fiskeresurser, såsom till exempel forskning, teknisk utveckling och utvecklingsarbete.

- Vad gäller bestämmelser om sjötransporter och sjötrafiksäkerhet och förebyggande av havsföroreningar, bland annat i del II, III, V, VII och XII i konventionen, har gemenskapen exklusiv behörighet endast i den utsträckning som bestämmelserna i konventionen eller de rättsliga instrument som antagits för tillämpningen av dessa påverkar befintliga gemenskapsregler. När det finns gemenskapsregler men dessa inte påverkas, särskilt med avseende på minimiregler för gemenskapen, har medlemsstaterna behörighet utan att det påverkar gemenskapens behörighet inom området. I andra fall är medlemsstaterna behöriga.

En förteckning över tillämpliga gemenskapsrättsakter framgår av tillägget. Omfattningen av gemenskapens behörighet som följer av dessa texter skall bedömas i förhållande till de detaljerade bestämmelserna för varje åtgärd särskilt när dessa bestämmelser avser fastställandet av gemensamma regler.

...

Tillägg

GEMENSKAPSRÄTTSAKTER SOM AVSER SAKOMRÅDEN SOM OMFATTAS
AV KONVENTIONEN OCH AVTALET

- Sjötrafiksäkerhet och förebyggande av havsföroreningar

...

Rådets direktiv 93/75/EEG av den 13 september 1993 om minimikrav för fartyg som anlöper eller avgår från gemenskapens hamnar med farligt eller förorenande gods (EGT L 247, 5.10.1993, s. 19)

...

- Skydd och bevarande av den marina miljön (Del XII i konventionen)

...

Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EGT L 175, 5.7.1985, s. 40)

...

— Konventioner i vilka gemenskapen är avtalsslutande part

Konventionen om förhindrande av havsföroreningar från landbaserade källor, Paris den 14 juni 1974 (Rådets beslut 75/437/EEG av den 3 mars 1975, offentliggjort i EGT L 194, 25.7.1975, s. 5).

Protokollet om ändring av konventionen om förhindrande av havsföroreningar från landbaserade källor, Paris den 26 mars 1986 (Rådets beslut 87/57/EEG av den 22 december 1986, offentliggjort i EGT L 24, 27.1.1987, s. 47).

...”

- 9 Del IX av konventionen, med rubriken ”Slutna eller halvslutna hav”, består av artiklarna 122 och 123, vilka har följande lydelse:

”Artikel 122

Definition

I denna konvention avses med slutet eller halvslutet hav en bukt, en vik eller ett hav som omges av två eller flera stater och förbinds med ett annat hav genom ett trångt utlopp eller som helt eller huvudsakligen utgörs av två eller flera kuststaters territorialhav och ekonomiska zoner.

Artikel 123

Samarbete mellan stater som gränsar till slutna eller halvslutna hav

Stater som gränsar till ett slutet eller halvslutet hav skall samarbeta med varandra när de utövar sina rättigheter och fullgör sina skyldigheter enligt denna konvention. För detta ändamål skall de direkt eller genom en lämplig regional organisation sträva efter att

...

b) samordna genomförandet av sina rättigheter och skyldigheter med hänsyn till skydd och bevarande av den marina miljön,

..."

- ¹⁰ Del XII av konventionen, med rubriken "Skydd och bevarande av den marina miljön", innehåller ett kapitel 1, "Allmänna bestämmelser". I detta kapitel ingår artiklarna 192–194, vari föreskrivs följande:

"Artikel 192

Allmän skyldighet

Staterna är skyldiga att skydda och bevara den marina miljön.

Artikel 193

Staters suveräna rätt att utnyttja sina naturtillgångar

Staterna har suverän rätt att utnyttja sina naturtillgångar i enlighet med sin miljöpolitik och sin plikt att skydda och bevara den marina miljön.

Artikel 194

Åtgärder för att förhindra, begränsa och kontrollera förorening av den marina miljön

1. Stater skall, enskilt eller gemensamt allt efter vad som är lämpligt, vidta alla nödvändiga åtgärder som är förenliga med denna konvention för att förhindra, begränsa och kontrollera föroreningar av den marina miljön från alla slags källor, och de skall i detta syfte använda de lämpligaste metoder som står till deras förfogande, i enlighet med sin förmåga, och de skall söka harmonisera sina strävanden i detta sammanhang.

2. Stater skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att verksamheter under deras jurisdiktion eller kontroll bedrivs på ett sådant sätt att de ej genom föroreningar förorsakar skada för andra stater och deras miljö, och att föroreningar till följd av olyckor eller verksamheter under deras jurisdiktion eller kontroll ej sprids bortom de områden över vilka de utövar suveräna rättigheter i enlighet med denna konvention.

3. De åtgärder som vidtas enligt denna del skall omfatta alla källor, som medför föroreningar av den marina miljön. Dessa åtgärder skall bl.a. innefatta sådana som avser att så långt som möjligt begränsa

- a) utsläpp av giftiga, farliga eller skadliga ämnen, i synnerhet sådana som är beständiga, från landbaserade källor, från eller genom atmosfären eller genom dumpning,

- b) föroreningar från fartyg, särskilt åtgärder för att förhindra olyckor och hantera nödsituationer, så att säkerheten till sjöss tryggas, att avsiktliga och oavsiktliga utsläpp förhindras och att utformning, konstruktion, utrustning, drift och bemanning av fartyg regleras,

- c) föroreningar från anläggningar och anordningar, som används vid undersökning eller bearbetning av naturtillgångarna på havsbotten och dess underlag, särskilt åtgärder för att förhindra olyckor och hantera nödsituationer, så att säkerheten till sjöss tryggas samt att utformning, konstruktion, utrustning, drift och bemanning av sådana anläggningar och anordningar regleras,

- d) föroreningar från andra anläggningar och anordningar, som utnyttjas för verksamhet i den marina miljön, särskilt åtgärder för att förhindra olyckor och hantera nödsituationer, så att säkerheten till sjöss tryggas samt att utformning, konstruktion, utrustning, drift och bemanning av sådana anläggningar och anordningar regleras.

4. När staterna vidtar åtgärder för att förhindra, begränsa eller kontrollera föroreningar av den marina miljön, skall de undvika oberättigade ingrepp i de verksamheter som bedrivs av andra stater, vilka utövar sina rättigheter och fullgör sina skyldigheter enligt denna konvention.

5. De åtgärder som vidtas enligt denna del skall innefatta sådana åtgärder som är nödvändiga för att skydda och bevara sällsynta och känsliga ekosystem samt lokaler för arter och andra marina organismer som är på tillbakagång, hotade eller utrotningshotade.”

- 11 I artiklarna 204–206 i konventionen, som återfinns i kapitel 4 i del XII av konventionen, med rubriken ”Övervakning och miljökonsekvensbedömning”, föreskrivs följande:

”Artikel 204

Övervakning av riskerna för eller följderna av förorening

1. Staterna skall i överensstämmelse med andra staters rättigheter, direkt eller genom behöriga internationella organisationer, genom erkända vetenskapliga metoder så långt som möjligt söka observera, mäta, utvärdera och analysera riskerna för eller följderna av förorening av den marina miljön.

2. I synnerhet skall staterna kontinuerligt övervaka följderna av alla verksamheter som de beviljar tillstånd för eller själva bedriver för att fastställa huruvida dessa verksamheter kan komma att förorena den marina miljön.

Artikel 205

Publicering av rapporter

Staterna skall publicera rapporter om resultat som erhållits enligt artikel 204 eller med lämpliga intervall lämna sådana rapporter till de behöriga internationella organisationerna, vilka bör göra dem tillgängliga för alla stater.

Artikel 206

Bedömning av möjliga verkningar till följd av vissa verksamheter

När staterna har skälig anledning att anta att planerade verksamheter under deras jurisdiktion eller kontroll kan orsaka avsevärda föroreningar av eller märkbara och skadliga förändringar i den marina miljön, skall de så långt det är tekniskt möjligt bedöma de potentiella verkningarna på den marina miljön och lämna rapporter om resultat från sådana bedömningar i enlighet med artikel 205.”

- 12 Kapitel 5 i del XII av konventionen, med rubriken "Internationella regler och nationell lagstiftning för att förhindra, begränsa och kontrollera föroreningar av den marina miljön", innehåller bland annat artiklarna 207 och 211, vilka har följande lydelse:

"Artikel 207

Föroreningar från landbaserade källor

1. Staterna skall anta lagar och andra författningar för att förhindra, begränsa och kontrollera förorening av den marina miljön från landbaserade källor, däri inbegripet floder, flodmynningar, rörledningar och utsläppsanordningar, varvid hänsyn skall tas till internationellt erkända regler, normer och rekommenderade tillämpningar och förfaranden.

2. Staterna skall vidta andra åtgärder som kan vara nödvändiga för att förhindra, begränsa och kontrollera sådan förorening.

3. Staterna skall i detta sammanhang söka harmonisera sina strävanden på lämplig regional nivå.

4. Staterna skall, särskilt genom behöriga internationella organisationer eller vid en diplomatkonferens, söka fastställa globala och regionala regler, normer och rekommenderade tillämpningar och förfaranden för att förhindra, begränsa och kontrollera förorening av den marina miljön från landbaserade källor, varvid hänsyn

skall tas till regionala särdrag, utvecklingsländers ekonomiska möjligheter och deras behov av ekonomisk utveckling. Sådana regler, normer och rekommenderade tillämpningar och förfaranden skall, i den utsträckning så är nödvändigt, emellanåt granskas på nytt.

5. De lagar, författningar, åtgärder, regler, normer och rekommenderade tillämpningar och förfaranden som avses i punkterna 1, 2 och 4 skall innefatta åtgärder som avser att så långt som möjligt begränsa utsläpp i den marina miljön av giftiga, farliga eller skadliga ämnen, särskilt sådana som är beständiga.

...

Artikel 211

Förorening från fartyg

1. Staterna skall, genom den behöriga internationella organisationen eller vid en allmän diplomatkonferens, fastställa internationella regler och normer för att förhindra, begränsa och kontrollera förorening av den marina miljön från fartyg och på samma sätt vid behov verka för att sådana farledssystem antas som är utformade i syfte att så långt som möjligt begränsa risken för olyckor, vilka skulle kunna medföra förorening av den marina miljön, däri inbegripet kustlinjen, och skada genom förorening av kuststaters därmed sammanhängande intressen. Sådana regler och normer skall, i den utsträckning så är nödvändigt, på samma sätt granskas på nytt.

2. Staterna skall anta lagar och andra författningar för att förhindra, begränsa och kontrollera förorening av den marina miljön från fartyg som för deras flagg eller är registrerade i dessa stater. Sådana lagar och andra författningar skall vara minst lika effektiva som de allmänt erkända internationella regler och normer som fastställts av den behöriga internationella organisationen eller vid en allmän diplomatkonferens.

...”

- 13 I artikel 213 i konventionen, som återfinns i kapitel 6, med rubriken ”Verkställighet”, i del XII av konventionen, föreskrivs följande:

”Verkställighet beträffande förorening från landbaserade källor

Staterna skall säkerställa tillämpningen av de lagar och andra författningar som antagits i enlighet med artikel 207 och skall anta lagar och andra författningar samt vidta andra nödvändiga åtgärder för att genomföra de tillämpliga internationella regler och normer som fastställts genom behöriga internationella organisationer eller vid en diplomatkonferens för att förhindra, begränsa och kontrollera förorening av den marina miljön från landbaserade källor.”

- 14 Del XV av konventionen, med rubriken ”Biläggande av tvister”, innehåller ett kapitel 1, ”Allmänna bestämmelser”. I artikel 282, som ingår i det kapitlet, föreskrivs följande:

”Förpliktelser enligt allmänna, regionala eller bilaterala överenskommelser

Om de konventionsstater som är parter i en tvist rörande tolkningen eller tillämpningen av denna konvention genom en allmän, regional eller bilateral

överenskommelse eller på annat sätt kommit överens om att tvisten, på begäran av den ena parten, skall hänskjutas till ett förfarande som leder till bindande beslut, skall detta förfarande tillämpas i stället för de förfaranden som föreskrivs i denna del, såvida parterna i tvisten inte kommer överens om annat.”

- 15 I artiklarna 286–288, som återfinns i kapitel 2, med rubriken ”Obligatoriska förfaranden som leder till bindande beslut”, i del XV av konventionen, föreskrivs följande:

”Artikel 286

Tillämpning av förfaranden i detta kapitel

Om inte annat följer av kapitel 3, skall en tvist rörande tolkningen eller tillämpningen av denna konvention, i de fall då biläggande inte har kommit till stånd med hjälp av reglerna i kapitel 1, på begäran av en part hänskjutas till de domstolar som har behörighet enligt detta kapitel.

Artikel 287

Val av förfarande

1. En stat skall i samband med att den undertecknar, ratificerar eller ansluter sig till denna konvention, eller vid vilken tidpunkt som helst därefter, genom en skriftlig förklaring ha möjlighet att välja ett eller flera av följande medel för biläggande av tvister rörande tolkningen eller tillämpningen av denna konvention:

- a) Internationella havsrättsdomstolen upprättad i enlighet med bilaga VI.

- b) Internationella domstolen.

- c) En skiljedomstol upprättad i enlighet med bilaga VII.

- d) En särskild skiljedomstol upprättad i enlighet med bilaga VIII för en eller flera av däri upptagna typer av tvister.

...

Artikel 288

Behörighet

1. En domstol som avses i artikel 287 är behörig i varje sådan tvist rörande tolkningen eller tillämpningen av denna konvention som har hänskjutits till den i enlighet med denna del.

2. En domstol eller skiljedomstol som avses i artikel 287 skall även ha jurisdiktion i varje tvist rörande tolkningen eller tillämpningen av en internationell överenskommelse rörande denna konventions ändamål, som hänskjuts till den i enlighet med överenskommelsen.

...”

16 Enligt artikel 290, som återfinns i samma kapitel i del XV av konventionen, får domstol till vilken en tvist vederbörligen har hänskjutits besluta om interimistiska åtgärder.

17 Artikel 293 i konventionen, som också ingår i nämnda kapitel i del XV, har följande lydelse:

”Tillämpliga rättsregler

1. En domstol som är behörig enligt detta kapitel skall tillämpa denna konvention och andra folkrättsliga regler som inte är oförenliga med denna konvention.

...”

18 Artikel 296 i konventionen, som ingår i samma kapitel i del XV, har följande lydelse:

”Bindande verkan av beslut

1. Ett beslut som fattats av en domstol med behörighet enligt detta kapitel är slutgiltigt och skall följas av samtliga parter i tvisten.

2. Ett sådant beslut har bindande verkan endast för parterna och vad gäller den ifrågavarande tvisten.”

19 Bilaga IX till konventionen, med rubriken ”Deltagande av internationella organisationer”, innehåller bland annat följande bestämmelser:

”Artikel 1

Terminologi

I artikel 305 och i denna bilaga avses med ’internationell organisation’ en mellanstatlig av state[r] upprättad organisation till vilken medlemsstaterna har överfört behörighet beträffande frågor som regleras av denna konvention, däri inbegripet behörigheten att ingå traktater med avseende på dessa frågor.

Artikel 2

Undertecknande

En internationell organisation får underteckna denna konvention, om flertalet av dess medlemsstater har undertecknat den. En internationell organisation skall vid undertecknandet avge en förklaring, som närmare anger vilka frågor som regleras av denna konvention och för vilka behörighet har överförts till organisationen av de medlemsstater som har undertecknat konventionen samt behörighetens art och omfattning.

Artikel 3

Formell bekräftelse och anslutning

1. En internationell organisation får deponera sitt instrument angående formell bekräftelse eller sitt anslutningsinstrument om flertalet av dess medlemsstater deponerar eller har deponerat sina ratifikations- eller anslutningsinstrument.

2. De instrument som deponeras av den internationella organisationen skall innehålla de åtaganden och förklaringar som krävs enligt artiklarna 4 och 5 i denna bilaga.

Artikel 4

Omfattningen av deltagande samt rättigheter och skyldigheter

1. En internationell organisations instrument angående formell bekräftelse eller anslutning skall innehålla ett åtagande att den godkänner staters rättigheter och skyldigheter enligt denna konvention vad beträffar de frågor för vilka behörigheten har överförts till den av de medlemsstater som är parter i denna konvention.

2. En internationell organisation skall vara part i denna konvention i den utsträckning som den har behörighet i enlighet med de förklaringar, meddelanden eller notifikationer som avses i artikel 5 i denna bilaga.

3. En sådan internationell organisation skall utöva de rättigheter och fullgöra de skyldigheter som annars skulle tillkomma de medlemsstater som tillika är parter i denna konvention, i frågor där behörigheten har överförts till organisationen av dessa medlemsstater. Medlemsstaterna i den internationella organisationen skall inte utöva behörighet som de har överfört till denna.

4. En sådan internationell organisations deltagande skall i intet fall medföra en ökning av den representation som de medlemsstater som är konventionsstater annars skulle vara berättigade till, däri inbegripet rätten att fatta beslut.

5. En sådan internationell organisations deltagande skall i intet fall medföra att rättigheter enligt denna konvention tilldelas sådana medlemsstater i organisationen som ej är konventionsstater.

6. I händelse av konflikt mellan en internationell organisations skyldigheter enligt denna konvention och dess skyldigheter enligt den överenskommelse enligt vilken organisationen upprättats eller handlingar i samband härmed, skall skyldigheterna enligt denna konvention äga företräde.

Artikel 5

Förklaringar, notifikationer och underrättelser

1. En internationell organisations instrument angående formell bekräftelse eller anslutning skall innehålla en förklaring som närmare anger de sakområden i denna konvention för vilka behörighet har överförts till organisationen av de medlemsstater som är parter i konventionen.

2. En medlemsstat i en internationell organisation skall, då den ratificerar eller ansluter sig till denna konvention, eller då organisationen deponerar sitt instrument angående formell bekräftelse eller anslutning, beroende på vilket som sker sist, avge en förklaring som närmare anger de sakområden i denna konvention för vilka den har överfört behörighet till organisationen.

3. De konventionsstater som är medlemsstater i en internationell organisation, vilken är part i denna konvention, skall antas ha behörighet i alla de sakområden i

denna konvention för vilka överföring av behörighet till organisationen ej uttryckligen deklarerats, notifierats eller meddelats av dessa stater i enlighet med denna artikel.

4. Den internationella organisationen och dess medlemsstater som är parter skall omedelbart notifiera depositarien för denna konvention om varje ändring i behörighetsfördelningen, däri inbegripet nya behörighetsöverföringar vilka närmare anges i förklaringarna enligt punkterna 1 och 2.

5. Varje konventionsstat får anmoda en internationell organisation och de medlemsstater som är konventionsstater att lämna information om vem som har behörighet i varje särskild fråga som har uppkommit. Organisationen och de berörda medlemsstaterna skall lämna denna information inom rimlig tid. Den internationella organisationen och medlemsstaterna får även, på eget initiativ, lämna denna information.

6. Förklaringar, notifikationer och underrättelser enligt denna artikel skall närmare ange arten och omfattningen av den överförda behörigheten.

...”

Bakgrund till tvisten

Twisten mellan Irland och Förenade kungariket angående MOX-anläggningen

²⁰ Bolaget British Nuclear Fuel plc (nedan kallat BNFL) driver flera anläggningar i Sellafield, vid kusten mot Irländska sjön. På denna plats ligger bland annat MOX- och THORP-anläggningarna.

- 21 Verksamheten vid MOX-anläggningen består av återvinning av plutonium som härrör från utbränt kärnbränsle, vilket sker genom att plutoniumdioxid blandas med utarmad urandioxid. Detta resulterar i en ny sorts bränsle kallad MOX, en förkortning som används som beteckning för bränsle bestående av blandade oxider (mixed oxide fuel), avsett att användas som energikälla i kärnkraftverk.
- 22 En del av det material som används i MOX-anläggningen kommer från THORP-anläggningen, en förkortning av namnet på denna anläggning för upparbetning av termisk dioxid (thermal oxide reprocessing plant), i vilken utbränt kärnbränsle från kärnreaktorer i såväl Förenade kungariket som andra länder behandlas för att utvinna plutoniumdioxid och urandioxid.
- 23 Uppförandet av MOX-anläggningen godkändes av myndigheterna i Förenade kungariket efter en ansökan från BNFL grundad på en miljörapport som företaget lade fram år 1993 (nedan kallad 1993 års miljörapport).
- 24 År 1996 lämnade BNFL in en ansökan till den myndighet i Förenade kungariket som ansvarar för miljöfrågor om att få tillstånd att driva denna anläggning.
- 25 Den 11 februari 1997 avgav kommissionen ett yttrande om planerna för omhändertagande av radioaktivt avfall från MOX-anläggningen enligt artikel 37 EA (EGT C 68, s. 4), grundat på upplysningar som lämnats av Förenade kungariket. Enligt detta yttrande kan "planerna för omhändertagande av radioaktivt avfall som härrör från [MOX-anläggningen i Sellafield], både vid normal drift eller vid en olycka av det slag och den omfattning som beaktas i de allmänna upplysningarna,

inte ... medföra någon bestrålning av en sådan omfattning att den skulle utgöra en påtaglig risk för hälsa, vatten, jord eller luft i en annan medlemsstat”.

26 För att uppfylla de krav som ställs i rådets direktiv 80/836/Euratom av den 15 juli 1980 om ändring av direktiv om fastställande av de grundläggande normerna för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning (EGT L 246, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 3, s. 41) upprättade ett privat konsultföretag en utvärderingsrapport om MOX-anläggningens ekonomiska berättigande (nedan kallad PA-rapporten). En version av denna rapport offentliggjordes år 1997.

27 Myndigheterna i Förenade kungariket genomförde dessutom fem offentliga utredningar mellan april 1997 och augusti 2001 rörande MOX-anläggningens ekonomiska berättigande. Den 3 oktober 2001 beslutade dessa myndigheter att anläggningen var ekonomiskt berättigad i den mening som avses i artikel 6.1 i rådets direktiv 96/29/Euratom av den 13 maj 1996 om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning (EGT L 159, s. 1), det direktiv genom vilket direktiv 80/836 upphävts med verkan från och med den 13 maj 2000.

28 Irland kontaktade vid ett flertal tillfällen mellan år 1994 och år 2001 myndigheterna i Förenade kungariket angående MOX-anläggningen och ifrågasatte i synnerhet 1993 års miljörapport och beslutet att anläggningen var ekonomiskt berättigad. Irland har dessutom ifrågasatt grunden för de offentliga utredningarna och begärt ytterligare upplysningar utöver dem som lämnades i den offentliga versionen av PA-rapporten.

- 29 I ett pressmeddelande av den 4 oktober 2001 uppgav den irländska ministern med ansvar för kärnsäkerhet att Irland planerade att inge ett klagomål på grundval av konventionen, om att MOX-anläggningens miljöpåverkan inte utvärderats på ett fullgott sätt.

Tvistlösningsförfaranden som Irland inlett angående MOX-anläggningen

- 30 Den 15 juni 2001 framställde Irland en begäran till Förenade kungariket om att upprätta en skiljedomstol samt en ansökan enligt artikel 32 i konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten, undertecknad i Paris den 22 september 1992, vilken godkändes på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 98/249/EG av den 7 oktober 1997 (EGT L 104, 1998, s. 1). Denna konvention ersätter bland annat Parisöverenskommelserna om förhindrande av havsföroreningar från landbaserade källor som gemenskapen redan undertecknat och som av den anledningen räknas upp i bilagan till förklaringen om gemenskapens behörighet.
- 31 I denna ansökan hävdade Irland att Förenade kungariket hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 9 i nämnda konvention genom att inte tillställa Irland ett fullständigt exemplar av PA-rapporten.
- 32 Den 2 juli 2003 avslog den skiljedomstol som upprättats enligt nämnda konvention Irlands ansökan.

33 Förevarande fördragsbrottstalan avser emellertid inte det förfarandet.

34 Den 25 oktober 2001 lämnade Irland en underrättelse till Förenade kungariket om att Irland med stöd av artikel 287 i konventionen inledde ett förfarande vid den skiljedomstol som föreskrivs i bilaga VII till konventionen (nedan kallad skiljedomstolen) i syfte att lösa "tvisten kring MOX-anläggningen, internationell transport av radioaktiva ämnen och skyddet för den marina miljön i Irländska sjön".

35 I ansökan yrkades att skiljedomstolen skulle

"1) fastställa att Förenade kungariket inte uppfyllt sina skyldigheter enligt artiklarna 192 och 193 eller artikel 194 eller artikel 207 eller artiklarna 211 och 213 i konventionen vad gäller driftgodkännande av MOX-anläggningen, bland annat genom att inte vidta nödvändiga åtgärder för att förebygga, minska och kontrollera föroreningen av den marina miljön i Irländska sjön till följd av 1) avsiktliga utsläpp av radioaktiva ämnen eller radioaktivt avfall från MOX-anläggningen eller 2) oavsiktliga utsläpp av radioaktiva ämnen eller radioaktivt avfall från MOX-anläggningen eller internationell transport kopplad till verksamheten vid MOX-anläggningen eller 3) utsläpp av radioaktiva ämnen eller radioaktivt avfall från MOX-anläggningen eller internationell transport kopplad till verksamheten vid MOX-anläggningen till följd av ett terroristan- grepp,

2) fastställa att Förenade kungariket inte uppfyllt sina skyldigheter enligt artiklarna 192 och 193 eller artikel 194 eller artikel 207 eller artiklarna 211 och 213 i

konventionen vad gäller driftgodkännande av MOX-anläggningen 1) genom att inte på korrekt sätt, eller inte alls, utvärdera de risker som ett terroristangrepp mot MOX-anläggningen är förenat med och mot den internationella transporten av radioaktiva ämnen kopplad till verksamheten vid denna anläggning eller 2) genom att inte på korrekt sätt, eller inte alls, förbereda en övergripande strategi eller en övergripande plan för att förhindra ett terroristangrepp mot MOX-anläggningen eller mot de internationella transporter av radioaktivt avfall som är kopplade till verksamheten vid anläggningen samt för att försvara sig mot och reagera på ett sådant angrepp,

- 3) fastställa att Förenade kungariket inte uppfyllt sina skyldigheter enligt artiklarna 123 och 197 i konventionen vad gäller driftgodkännande av MOX-anläggningen och underlåtit att uppfylla sin skyldighet att samarbeta med Irland för att skydda den marina miljön i Irländska sjön, bland annat genom att inte dela med sig av vissa upplysningar eller genom att inte genomföra en korrekt utvärdering ur miljösynpunkt av vilka effekter MOX-anläggningen och de verksamheter som har anknytning till denna har på den marina miljön eller genom att godkänna drift av MOX-anläggningen, trots att ett tvistlösningsförfarande om tillgång till information då fortfarande pågick,

- 4) fastställa att Förenade kungariket inte uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 206 i konventionen vad gäller det driftgodkännande som beviljats MOX-anläggningen, bland annat
 - a) genom att inte [i 1993 års miljörapport] göra en korrekt och fullständig utvärdering av de potentiella effekterna av driften av MOX-anläggningen på den marina miljön i Irländska sjön, eller

- b) genom att inte sedan offentliggörandet av [1993 års miljörapport] utvärdera de potentiella effekterna av MOX-anläggningen på den marina miljön med beaktande av den faktiska och rättsliga utvecklingen sedan år 1993, i synnerhet sedan år 1998, eller

 - c) genom att inte göra en utvärdering av de potentiella effekterna på den marina miljön i Irländska sjön av de internationella transportererna av radioaktiva ämnen till eller från MOX-anläggningen, eller

 - d) genom att inte göra en utvärdering av de risker som de potentiella effekterna av ett eller flera terroristangrepp mot MOX-anläggningen eller mot de internationella transportererna av radioaktiva ämnen till eller från denna anläggning innebär för den marina miljön i Irländska sjön.
- 5) förplikta Förenade kungariket att inte godkänna eller att förhindra a) drift av MOX-anläggningen eller b) internationella transporter av radioaktiva ämnen till eller från Förenade kungariket kopplade till driften av MOX-anläggningen eller till förberedande eller annan verksamhet som har samband med driften av MOX-anläggningen till dess att 1) denna stat har gjort en korrekt utvärdering av miljöeffekterna av driften av MOX-anläggningen och av de internationella transportererna av radioaktiva ämnen kopplade till denna drift, 2) den har visat att driften av MOX-anläggningen och de internationella transportererna av radioaktiva ämnen kopplade till denna drift varken direkt eller indirekt skulle medföra avsiktliga utsläpp av radioaktiva ämnen, inbegripet radioaktivt avfall, i den marina miljön i Irländska sjön och 3) Förenade kungariket godkänner och gemensamt med Irland antar en handling eller en övergripande strategisk plan för att förhindra ett terroristangrepp mot MOX-anläggningen och de internationella transportererna av radioaktivt avfall som är kopplade till verksamheten vid denna anläggning samt för att försvara sig mot och reagera på ett sådant angrepp, och

6) förplikta Förenade kungariket att ersätta Irlands kostnader för förfarandet.”

36 Vad gäller vilka bestämmelser som skiljedomstolen skulle tillämpa, anfördes i ansökan bland annat att skiljedomstolen ”i förekommande fall kan beakta bestämmelserna i andra internationella rättsakter, bland annat internationella konventioner och gemenskapslagstiftningen ...”.

37 I ansökan angavs vidare, med hänvisning till artikel 293 i konventionen, att ”Irland anser att bestämmelserna i konventionen skall tolkas mot bakgrund av andra internationella bestämmelser som Irland och Förenade kungariket är bundna av, såsom konventionen [om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten] ... och direktiven 85/337/EEG, 80/836/Euratom och 96/29/Euratom”.

38 Den 9 november 2001 lämnade Irland även in en ansökan om interimistiska åtgärder till Internationella havsrättsdomstolen med stöd av artikel 290.5 i konventionen, i syfte främst att få Förenade kungariket att omedelbart återkalla godkännandet av driften av MOX-anläggningen.

39 Genom beslut av den 3 december 2001 (mål 10, ”MOX-anläggningen”, Irland mot Förenade kungariket) beslutade Internationella havsrättsdomstolen om en rad andra interimistiska åtgärder än dem som Irland yrkat, enligt följande:

”Irland och Förenade kungariket skall samarbeta och därvid utan dröjsmål inleda samtal i syfte att

- a) utbyta kompletterande upplysningar om möjliga konsekvenser för Irländska sjön av att MOX-anläggningen tas i drift,

- b) övervaka potentiella risker för och effekter på Irländska sjön av verksamheten vid MOX-anläggningen, och

- c) vid behov vidta åtgärder för att förhindra förorening av den marina miljön till följd av verksamheten vid MOX-anläggningen.”

⁴⁰ I samma beslut förklarade sig nämnda domstol *prima facie* behörig och avslog den behörighetsinvändning som Förenade kungariket framfört med hänvisning till artikel 282 i konventionen. Förenade kungariket hade gjort gällande att Irlands anmärkningar i vissa delar omfattades av gemenskapsrätten och att EG-domstolen därför hade exklusiv behörighet att avgöra tvisten.

- 41 Förenade kungariket framförde denna behörighetsinvändning på nytt under det skriftliga förfarandet vid skiljedomstolen och tog även upp frågan under förhandlingen där.
- 42 Genom beslut av den 24 juni 2003, som delgavs kommissionen den 27 juni 2003, beslutade skiljedomstolen att vilandeförklara förfarandet fram till den 1 december 2003 och begärde att inom den tiden få närmare upplysningar om gemenskapsrättens inverkan på tvisten.
- 43 I nämnda beslut förklarade skiljedomstolen att svårigheter som var nära knutna till gemenskapsrätten hade framkommit rörande väsentliga frågor, såsom Irlands och Förenade kungarikets talerätt, behörighetsfördelningen mellan gemenskapen och dess medlemsstater beträffande konventionen, i vilken mån skiljedomstolen kan döma i saken på grundval av de av parterna åberopade bestämmelserna och EG-domstolens exklusiva behörighet.
- 44 Skiljedomstolen fann därvid att det var möjligt att tvisten skulle komma att anhängiggöras vid EG-domstolen och att denna skulle komma fram till att tvisten omfattades av gemenskapsrätten. Skiljedomstolen var därmed, enligt artikel 282 i konventionen, inte behörig.
- 45 Skiljedomstolen noterade vidare att dess behörighet väsentligen berodde på interna förhållanden i en annan rättsordning, nämligen gemenskapens rättsordning, och som måste avgöras inom gemenskapens institutionella ram, bland annat av domstolen.

- 46 Skiljedomstolen fann därvid att det inte var lämpligt att gå vidare med förfarandet utan att de frågor som omfattades av gemenskapsrätten hade besvarats, med hänsyn till risken för motstridiga avgöranden och till den ömsesidiga respekt och hövlighet som olika domstolar bör visa varandra. Skiljedomstolen anmodade därför parterna att var för sig eller gemensamt vidta lämpliga åtgärder för att snabbt få svar på de aktuella frågorna inom Europeiska gemenskapernas institutionella ram.
- 47 Skiljedomstolen fastställde genom samma beslut de interimistiska åtgärder som Internationella havsrättsdomstolen tidigare föreskrivit och avslog Irlands begäran om ytterligare interimistiska åtgärder.
- 48 Till följd av kommissionens beslut att väcka förevarande fördragsbrottstalan, begärde Irland att skiljedomstolen skulle skjuta upp sin förhandling till dess att EG-domstolen har avgjort detta mål. Skiljedomstolen biföll denna begäran genom beslut av den 14 november 2004.

Fördragsbrottsförfarandet

- 49 Kommissionen informerades om det förfarande som Irland inlett vid den skiljedomstol som inrättats enligt konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten (se ovan punkt 30 i förevarande dom) genom en skrivelse av den 18 juni 2001 från generalsekreteraren i den kommission som upprättats inom ramen för nämnda konvention.

- 50 Genom skrivelse av den 8 oktober 2001 begärde kommissionen att Irland skulle avbryta förfarandet på grund av att EG-domstolen hade exklusiv behörighet att pröva tvisten i fråga.
- 51 Den 25 oktober 2001 inledde Irland tvistlösningsförfarandet angående MOX-anläggningen enligt konventionen.
- 52 Den 20 juni 2002 hölls ett möte mellan kommissionen och de irländska myndigheterna för att avhandla alla frågor kring tvisten angående MOX-anläggningen.
- 53 Genom skrivelse av den 27 juni 2002, och en påminnelse av den 8 oktober 2002, anmodade kommissionen de irländska myndigheterna att låta den få del av vissa ytterligare handlingar, bland annat de inlagor som ingetts under förfarandena enligt konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten respektive havsrättskonventionen.
- 54 Genom skrivelse av den 22 oktober 2002 följde Irland denna anmodan vad gäller de inlagor som denna stat gett in under förfarandena vid den skiljedomstol som hade inrättats enligt konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten och vid Internationella havsrättsdomstolen. Vad däremot gällde förfarandet vid skiljedomstolen enligt bilaga VII till havsrättskonventionen, uppgav Irland att parterna var bundna av ett krav på konfidentialitet fram till förhandlingen. Irland påpekade för övrigt att dess skrivelse inte kunde betraktas som inlämnande av ett klagomål enligt artikel 227 EG.
- 55 Kommissionen väckte senare fördragsbrottstalan enligt artikel 226 EG. Genom skrivelse av den 15 maj 2003 anmodade kommissionen Irland att inkomma med

synpunkter på anmärkningen att denna stat underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt dels artiklarna 10 EG och 292 EG, dels artiklarna 192 EA och 193 EA, genom att inleda ett förfarande enligt konventionen.

56 Irland uttryckte i skrivelse av den 15 juli 2003 att det inte godtog kommissionens ståndpunkt. Kommissionen avgav därför den 19 augusti 2003 ett motiverat yttrande som nämnda medlemsstat anmodades att vidta nödvändiga åtgärder för att efterkomma inom en frist på två veckor, vilket senare förlängdes med ytterligare två veckor, räknat från det att yttrandet mottogs.

57 Kommissionen var inte nöjd med Irlands svar på nämnda yttrande och väckte därför förevarande talan.

58 Genom beslut fattat av domstolens ordförande den 7 april 2004 har Konungariket Sverige tillåtits att intervensera till stöd för Irlands yrkanden och Förenade kungariket till stöd för kommissionens yrkanden.

Talan

59 Kommissionen har framfört tre anmärkningar inom ramen för sin talan. Genom att inleda förfarandet mot Förenade kungariket inom ramen för konventionen har Irland för det första åsidosatt domstolens exklusiva behörighet att lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av gemenskapsrätten, såsom stadgas i artikel 292 EG, för det andra åsidosatt både nämnda bestämmelse och artikel 193 EA genom att låta skiljedomstolen pröva en tvist vars lösning förutsätter tolkning och tillämpning av

gemenskapsrättsakter, för det tredje dels åsidosatt sin samarbetskyldighet enligt artikel 10 EG genom att utöva en behörighet som tillkommer gemenskapen, dels åsidosatt denna skyldighet enligt både artikel 10 EG och artikel 192 EA genom att inte i förväg upplysa eller rådgöra med behöriga gemenskapsorgan.

Den första anmärkningen

- 60 Kommissionen har genom sin första anmärkning gjort gällande att Irland inte har iakttagit domstolens exklusiva behörighet att lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av gemenskapsrätten, då denna stat inlett ett tvistlösningsförfarande enligt konventionen för att avgöra tvisten med Förenade kungariket om MOX-anläggningen. Irland har därigenom åsidosatt artikel 292 EG.

Parternas argument

- 61 Kommissionen har hävdats att de bestämmelser i konventionen, som är ett blandat avtal, som Irland åberopat vid skiljedomstolen omfattas av gemenskapens behörighet avseende yttre förbindelser på miljöskyddsområdet, såsom föreskrivs i artikel 175 EG. Tolkningen och tillämpningen av dessa bestämmelser vid en tvist mellan medlemsstater omfattas därför av domstolens exklusiva behörighet enligt artikel 292 EG.
- 62 Beslut 98/392, som bland annat syftar på artikel 175 EG, och förklaringen om gemenskapens behörighet, vari anges att skyddet av den marina miljön omfattas av

gemenskapens delade behörighet, är båda en bekräftelse på att gemenskapen har utövat sin delade behörighet på miljöskyddsområdet när den undertecknade konventionen. Det är alltså inte nödvändigt att konstatera att gemenskapen har exklusiv behörighet på de områden som tvisten gäller.

- 63 Det framgår, enligt kommissionen, av domstolens rättspraxis att den, när talan anhängiggörs enligt fördraget, är behörig att tolka bestämmelser i blandade avtal inte bara när bestämmelserna i fråga hör till gemenskapens exklusiva behörighet utan även när de hänför sig till ett område med delad behörighet. Kommissionen har härvid åberopat dom av den 16 juni 1998 i mål C-53/96, Hermès (REG 1998, s. I-3603), punkt 33, av den 14 december 2000 i de förenade målen C-300/98 och C-392/98, Dior m.fl. (REG 2000, s. I-11307), punkt 33, och av den 19 mars 2002 i mål C-13/00, kommissionen mot Irland (REG 2002, s. I-2943), punkt 20.
- 64 Samtliga de frågor som tagits upp inför skiljedomstolen omfattas dessutom av en näst intill heltäckande lagstiftning av interna gemenskapsrättsakter. Vissa av dessa räknas för övrigt upp i bilagan till förklaringen om gemenskapens behörighet.
- 65 Denna behörighetsförklaring, av vilken framgår att gemenskapen endast kan bli part i konventionen inom gränserna för sin behörighet, innebär dock på intet sätt att anslutningen är begränsad till sådana frågor där gemenskapen har exklusiv behörighet.
- 66 Irland har gjort gällande att det inte skett någon överföring av behörighet till gemenskapen vad gäller de frågor som behandlas i de bestämmelser i konventionen som Irland grundat sig på i sin begäran vid skiljedomstolen.

- 67 Såsom bekräftas genom förklaringen om gemenskapens behörighet, är det nödvändigt att visa att gemenskapsrättsakter påverkas av de berörda bestämmelserna i konventionen för att behörigheten skall ligga hos gemenskapen.
- 68 Den delade behörighet som specificeras i nämnda förklaring har, i den mån den rör områden där gemenskapen endast fastställt miniminormer, inte överförts och tillkommer således fortfarande medlemsstaterna.
- 69 Bestämmelser i blandade avtal som hör till gemenskapens delade behörighet är endast en integrerad del av gemenskapsrätten under den förutsättningen att de kan påverka de gemensamma bestämmelserna i gemenskapsrätten.
- 70 Så är dock inte fallet här, eftersom de berörda gemenskapsbestämmelserna om miljöskydd endast innehåller miniminormer.
- 71 Kommissionen har således inte visat att de bestämmelser i konventionen som Irland åberopat vid skiljedomstolen medför samma skyldigheter som dem som föreskrivs i existerande gemenskapsrättsakter och har således inte heller visat att gemenskapsnormerna påverkas.
- 72 Enligt den irländska regeringen medför de aktuella bestämmelserna i konventionen strängare skyldigheter än dem som föreskrivs i gemenskapsrätten.

- 73 Vad gäller utsläpp av radioaktiva ämnen i den marina miljön samt underrättelser och samarbete kring sjötransport av sådana ämnen finns det ingen gemenskapslagstiftning alls. Gemenskapslagstiftningen innehåller inte heller någon bestämmelse som är jämförbar med artikel 123 i konventionen.
- 74 Eftersom Euratom inte är part i konventionen och bilagan till förklaringen om gemenskapens behörighet inte innehåller någon rättsakt som antagits inom ramen för EKSG-fördraget, kan gemenskapen inte anses ha tilldelats någon behörighet på grundval av det fördraget inom ramen för konventionen.
- 75 Den svenska regeringen har hävdats att eftersom gemenskapens behörighet avseende yttre förbindelser på miljöskyddsområdet inte är exklusiv, är det endast om och i den mån gemenskapen internt har antagit gemensamma bestämmelser som kan påverkas av förpliktelser som medlemsstaterna åtagit sig på internationell nivå som gemenskapen får exklusiv behörighet. Regeringen i fråga har därvid åberopat dom av den 31 mars 1971 i mål 22/70, kommissionen mot rådet (REG 1971, s. 263, punkt 17; svensk specialutgåva, volym 1, s. 551) (nedan kallad domen i målet AETR).
- 76 Om de gemensamma bestämmelserna endast utgörs av miniminormer kan medlemsstaterna däremot även fortsättningsvis söka uppnå ett starkare skydd såväl på nationell som på internationell nivå.
- 77 Förenade kungarikets regering har hävdats att gemenskapens behörighet vad gäller del XII av konventionen, angående skydd av den marina miljön, skall grunda sig på de gemensamma bestämmelser som antagits med stöd av artikel 175 EG och inte på de miljömål som räknas upp i artikel 174 EG.

- 78 För att pröva i vilken utsträckning behörighet har överförts till gemenskapen inom det område som de berörda bestämmelserna i konventionen avser, är det lämpligt att utgå från de principer som slås fast i punkterna 15–17 i domen i målet AETR och den rättspraxis där dessa principer sedan preciserats, bland annat i yttrande 1/94 av den 15 november 1994 (REG 1994, s. I-5267; svensk specialutgåva, volym 16, s. 233), punkt 77, och yttrande 2/94 av den 28 mars 1996 (REG 1996, s. I-1759), punkterna 24–26.
- 79 De bestämmelser i konventionen som Irland åberopat vid skiljedomstolen kan påverka gemensamma bestämmelser antagna av gemenskapen, eftersom de förstnämnda bestämmelserna, såsom de åberopats och tolkats av denna medlemsstat inför skiljedomstolen, gäller ett område som omfattas av EG-fördraget — inte i vid bemärkelse, utan högst specifikt.

Domstolens bedömning

- 80 Kommissionen har genom sin första anmärkning klandrat Irland för att ha åsidosatt artikel 292 EG genom att inte iaktta domstolens exklusiva behörighet, då denna stat vänt sig till skiljedomstolen för att lösa en tvist med en annan medlemsstat som rör tolkning och tillämpning av bestämmelser i konventionen vilka medför skyldigheter som gemenskapen åtagit sig med utövande av sin behörighet avseende yttre förbindelser på miljöskyddsområdet. De artiklar i EKSG-fördraget som kommissionen hänvisar till i sitt yttrande gäller andra och tredje anmärkningen.
- 81 Enligt artikel 300.7 EG skall "[a]vtal som ingåtts i den ordning som anges i denna artikel ... vara bindande för gemenskapens institutioner och för medlemsstaterna".

- 82 Konventionen undertecknades av gemenskapen och godkändes sedan genom beslut 98/392. Enligt fast rättspraxis utgör bestämmelserna i denna konvention sedan dess en integrerad del av gemenskapens rättsordning (se bland annat dom av den 10 januari 2006 i mål C-344/04, IATA och ELFAA, REG 2006, s. I-403, punkt 36).
- 83 Gemenskapen och samtliga medlemsstater anslöt sig till konventionen med stöd av delad behörighet.
- 84 Domstolen har slagit fast att de blandade avtalen har samma ställning i gemenskapens rättsordning som de rena gemenskapsavtalen när det gäller bestämmelser som omfattas av gemenskapens behörighet (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Irland, punkt 14).
- 85 Domstolen har därav dragit slutsatsen att medlemsstaterna, genom att säkerställa att de åtaganden som följer av ett avtal som ingåtts av gemenskapsinstitutionerna iakttas, fullgör en skyldighet som de inom gemenskapens rättsordning har gentemot gemenskapen, vilken har åtagit sig ansvaret för att avtalet fullgörs på vederbörligt sätt (domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Irland, punkt 15).
- 86 Eftersom konventionen är ett blandat avtal, skall det prövas huruvida de bestämmelser i avtalet som Irland åberopat vid skiljedomstolen i tvisten angående MOX-anläggningen omfattas av gemenskapens behörighet.
- 87 Det framgår av ordalydelsen i Irlands ansökan (vilken återges ovan i punkt 35 i förevarande dom) att denna medlemsstat väsentligen klandrat Förenade kungariket för att ha godkänt driften av MOX-anläggningen utan att ha iakttagit vissa skyldigheter som följer av konventionen.

- 88 Med undantag för artikel 123 i konventionen ingår samtliga de bestämmelser som därvid åberopats i del XII i konventionen, som har rubriken "Skydd och bevarande av den marina miljön".
- 89 Irland har särskilt hävdats att Förenade kungariket har åsidosatt artikel 206 i konventionen genom att inte uppfylla sin skyldighet att göra en korrekt och fullständig utvärdering av de potentiella effekterna av driften av MOX-anläggningen på den marina miljön i Irländska sjön, artiklarna 123 och 197 i konventionen genom att inte uppfylla sin skyldighet att samarbeta med Irland för att skydda den marina miljön i Irländska sjön, ett halvslutet hav, och slutligen artiklarna 192, 193 och/eller 194 och/eller 207, 211 och 213 i konventionen genom att inte vidta nödvändiga åtgärder för att förebygga, minska och kontrollera föroreningen av den marina miljön i Irländska sjön.
- 90 Domstolen har slagit fast att artikel 175.1 EG är den riktiga rättsliga grunden för ingående av internationella avtal om miljöskydd på gemenskapens vägnar (se, för ett liknande resonemang, yttrande 2/00 av den 6 december 2001, REG 2001, s. I-9713, punkt 44).
- 91 Den slutsatsen bekräftas vid en jämförelse mellan nämnda bestämmelse och artikel 174.1 sista strecksatsen EG. Bland de mål som miljöpolitiken skall bidra till att uppnå anges där uttryckligen "[a]tt främja åtgärder på internationell nivå för att lösa regionala eller globala miljöproblem".
- 92 Denna behörighet för gemenskapen avseende yttre förbindelser på miljöskyddsområdet, i detta fall vad gäller den marina miljön, är i och för sig, såsom framgår av artikel 176 EG, inte exklusiv utan i princip delad mellan gemenskapen och medlemsstaterna (se, för ett liknande resonemang, det ovannämnda yttrandet 2/00, punkt 47).

- 93 Frågan huruvida en bestämmelse i ett blandat avtal omfattas av gemenskapens behörighet rör emellertid tilldelningen och följaktligen själva förekomsten av en sådan behörighet, inte huruvida den är exklusiv eller delad.
- 94 Av vad som anförts följer att det i princip inte är avgörande för gemenskapens behörighet avseende yttre förbindelser på miljöskyddsområdet att det antas sekundära rättsakter som omfattar berörda frågor och kan påverkas om medlemsstater deltar i ingåendet av avtalet i fråga, i den mening som avses enligt den princip som domstolen formulerat i punkt 17 i domen i målet AETR.
- 95 Gemenskapen kan i själva verket ingå avtal på miljöskyddsområdet även ifall de specifika frågor som dessa avtal omfattar ännu inte eller endast till en mindre del är föremål för lagstiftning på gemenskapsnivån och gemenskapslagstiftningen följaktligen inte kan påverkas av avtalet (se, för ett liknande resonemang, det ovannämnda yttrandet 2/00, punkterna 44–47, och dom av den 7 oktober 2004 i mål C-239/03, kommissionen mot Frankrike, REG 2004, s. I-9325, punkt 30).
- 96 Under dessa omständigheter skall det prövas huruvida och i vilken mån gemenskapen, genom att bli part i konventionen, har valt att utöva sin behörighet avseende yttre förbindelser på miljöskyddsområdet.
- 97 Att så faktiskt har varit fallet här framgår av att artikel 130s.1 i EG-fördraget nämns i första beaktandemeningen i beslut 98/392 bland de bestämmelser som utgör den rättsliga grunden för beslutet att godkänna konventionen.

- 98 Det anges för övrigt i femte skälet i detta beslut att godkännandet av konventionen syftade till att gemenskapen inom ramen för sin behörighet skulle kunna bli part i konventionen.
- 99 I förklaringen om gemenskapens behörighet, som åsyftas i artikel 1.3 i nämnda beslut och ingår bland gemenskapens instrument för formell bekräftelse enligt bilaga II till beslutet, preciseras räckvidden och arten av den behörighet som medlemsstaterna överfört till gemenskapen inom de områden som omfattas av konventionen och för vilka gemenskapen har godtagit de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i konventionen.
- 100 Irland har hävdats att artikel 4.3 i bilaga IX till konventionen, särskilt begreppet överföring av behörighet som förekommer där, samt förklaringen om gemenskapens behörighet skall förstås så, att när det är fråga om delad behörighet är det endast den behörighet som blivit exklusiv till följd av påverkan i den mening som avses enligt den princip som domstolen formulerat i punkt 17 i domen i det ovannämnda målet AETR som överförts till och utövas av gemenskapen genom att denna blir part i konventionen.
- 101 Det är ett särdrag hos konventionen att den endast ger utrymme för överföring av gemenskapens exklusiva behörighet, medan övrig behörighet och det ansvar som följer med denna även fortsättningsvis tillkommer medlemsstaterna.
- 102 Enligt Irland påverkas gemenskapsbestämmelserna i fråga i princip inte, eftersom de endast utgör miniminormer. Den delade behörighet som hänför sig till dessa kan därför inte överföras inom ramen för konventionen.

103 Kommissionen har tvärtom hävdad att förklaringen om gemenskapens behörighet skall förstås så, att den berörda delade behörigheten har överförts och utövas av gemenskapen även om den rör områden där det för närvarande inte finns någon gemenskapslagstiftning.

104 Det skall härvid påpekas att enligt punkt 2 andra strecksatsen första stycket andra meningen i förklaringen om gemenskapens behörighet gäller följande för bland annat de bestämmelser i konventionen som rör skydd mot havsföroreningar: "När det finns gemenskapsregler men dessa inte påverkas, särskilt med avseende på minimiregler för gemenskapen, har medlemsstaterna behörighet utan att det påverkar gemenskapens behörighet inom området."

105 I nämnda förklaring bekräftas således att en överföring av delad behörighet, bland annat vad gäller skydd mot havsföroreningar, har skett inom ramen för konventionen, även när berörda gemenskapsregler inte påverkats, i den mening som avses enligt den princip som formulerats i domen i det ovannämnda målet AETR.

106 Enligt detta textstycke i förklaringen om gemenskapens behörighet är dock överföringen av delad behörighet villkorad av att det finns gemenskapsregler på området, utan att dessa behöver påverkas.

107 I övriga fall, alltså när det inte finns några gemenskapsregler, i enlighet med punkt 2 andra strecksatsen första stycket tredje meningen i nämnda förklaring, tillkommer behörigheten medlemsstaterna.

- 108 Av detta följer, i det specifika sammanhang som konventionen utgör, att en överföring av delad behörighet till gemenskapen är villkorad av att det finns gemenskapsregler på de områden som de berörda bestämmelserna i konventionen gäller, oavsett deras räckvidd och art.
- 109 Bilagan till förklaringen om gemenskapens behörighet är i det avseendet en användbar, om än inte uttömmande, utgångspunkt.
- 110 De områden som omfattas av de bestämmelser i konventionen som Irland åberopat vid skiljedomstolen tycks i mycket stor utsträckning vara reglerade genom gemenskapsrättsakter, varav flera uttryckligen nämns i nämnda bilaga.
- 111 Vad således gäller anmärkningen om åsidosättande av skyldigheten att göra en korrekt utvärdering av effekterna av all verksamhet kopplad till MOX-anläggningen på den marina miljön i Irländska sjön, grundad på artikel 206 i konventionen, skall det konstateras att den frågan omfattas av direktiv 85/337, som nämns i bilagan till förklaringen om gemenskapens behörighet.
- 112 Irland kan för övrigt inte bestrida att detta direktiv är relevant, eftersom denna stat i sin ansökan till skiljedomstolen själv framhöll direktivet som en rättsakt som kan tjäna som utgångspunkt för tolkningen av de berörda bestämmelserna i konventionen.
- 113 Irland har dessutom formulerat vissa av sina argument till stöd för nämnda anmärkning vid skiljedomstolen utifrån detta direktiv.

- 114 Samma synpunkt är relevant även vad gäller Irlands anmärkning, grundad på artiklarna 192–194, 207, 211 och 213 i konventionen, om skyldigheten att vidta nödvändiga åtgärder för att förebygga, minska och kontrollera föroreningen av den marina miljön i Irländska sjön.
- 115 Vid skiljedomstolen grundade Irland ett flertal av sina argument till stöd för denna anmärkning om skyldigheten att förebygga föroreningar på direktiv 85/337. Det är således uppenbart att detta direktiv är relevant.
- 116 Samma anmärkning, i den del den gäller internationella transporter av radioaktiva ämnen kopplade till verksamheten vid MOX-anläggningen, är också nära knuten till direktiv 93/75, som också nämns i bilagan till förklaringen om gemenskapens behörighet. Detta direktiv innehåller bestämmelser om minimikrav för fartyg som anlöper eller avgår från gemenskapens hamnar med farligt eller förorenande gods.
- 117 Vad gäller anmärkningen enligt artiklarna 123 och 197 i konventionen om Förenade kungarikets bristande samarbete och i synnerhet dess vägran att lämna Irland vissa upplysningar, såsom den fullständiga versionen av PA-rapporten, skall det konstateras att tillhandahållande av upplysningar av den arten omfattas av rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation (EGT L 158, s. 56; svensk specialutgåva, område 15, volym 9, s. 233).
- 118 Såsom framgår av punkt 31 ovan i förevarande dom, grundade Irland sin anmärkning inför den skiljedomstol som upprättats med stöd av konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten på artikel 9 i denna konvention. Konventionen i fråga återopades på nytt i ansökan till skiljedomstolen såsom utgångspunkt för tolkningen av de berörda bestämmelserna i konventionen. Konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten ingicks dock

av gemenskapen och ersatte för övrigt Parisöverenskommelserna om förhindrande av havsföroreningar från landbaserade källor, som i sig räknas upp i bilagan till förklaringen om gemenskapens behörighet.

- 119 Det är vidare utrett att Irland vid skiljedomstolen grundade sin argumentation till stöd för den aktuella anmärkningen både på direktiven 85/337 och 90/313 och på konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten.
- 120 Dessa omständigheter räcker för att visa att de bestämmelser i konventionen som rör förebyggande av förorening av den marina miljön och som Irland åberopat, vilka uppenbarligen täcker in en betydande del av tvisten angående MOX-anläggningen, omfattas av en behörighet för gemenskapen som denna har valt att utöva genom att ansluta sig till konventionen.
- 121 Av vad som anförts följer att de bestämmelser i konventionen som Irland åberopat inom ramen för den tvist angående MOX-anläggningen som hänskjutits till skiljedomstolen är en del av gemenskapens rättsordning. Domstolen är därmed behörig att pröva tvister om tolkningen och tillämpningen av dessa bestämmelser och att bedöma huruvida de iakttagits av en medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen kommissionen mot Irland, punkt 20, och kommissionen mot Frankrike, punkt 31).
- 122 Det återstår dock att pröva huruvida domstolens behörighet är exklusiv och en medlemsstat därmed är förhindrad att vända sig till en skiljedomstol inrättad enligt bilaga VII till konventionen med en sådan tvist som den angående MOX-anläggningen.

- 123 Domstolen har redan erinrat om att ett internationellt avtal inte kan inkräkta på den behörighetsordning som slagits fast i fördragen och därmed på autonomi hos gemenskapens rättsordning, vilken domstolen enligt artikel 220 EG har att säkerställa. Domstolens exklusiva behörighet bekräftas i artikel 292 EG, enligt vilken medlemsstaterna förbinder sig att inte lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av EG-fördraget på annat sätt än som bestämts genom fördraget (se, för ett liknande resonemang, yttrande 1/91 av den 14 december 1991, REG 1991, s. I-6079, punkt 35, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-533, och yttrande 1/00 av den 18 april 2002, REG 2002, s. I-3493, punkterna 11 och 12).
- 124 Det skall inledningsvis konstateras att konventionen ger utrymme för att undvika just ett sådant intrång i domstolens exklusiva behörighet, så att autonomi hos gemenskapens rättsordning skall kunna bevaras.
- 125 Det framgår av artikel 282 EG i konventionen att EG-fördragets system för att lösa tvister i princip har företräde framför det som föreskrivs i del XV i konventionen, eftersom det förstnämnda innehåller förfaranden som leder till bindande avgöranden av tvister mellan medlemsstater.
- 126 Det har slagits fast att de bestämmelser i konventionen som är relevanta för tvisten angående MOX-anläggningen omfattas av en behörighet för gemenskapen som denna har utövat genom att ansluta sig till konventionen. Dessa bestämmelser utgör därmed en integrerad del av gemenskapens rättsordning.
- 127 Det rör sig därför i detta fall om en tvist om tolkningen eller tillämpningen av EG-fördraget i den mening som avses i artikel 292 EG.

- 128 Eftersom det i detta fall är fråga om en tvist mellan två medlemsstater angående ett påstått åsidosättande av skyldigheter enligt gemenskapsrätten genom nämnda bestämmelser i konventionen, omfattas denna tvist uppenbarligen av ett av de sätt för tvistlösning som föreskrivs i EG-fördraget i den mening som avses i artikel 292 EG, nämligen förfarandet i artikel 227 EG.
- 129 Det är för övrigt tveklöst så, att ett förfarande som det som Irland inledde vid skiljedomstolen skall betraktas som ett sätt att lösa en tvist i den mening som avses i artikel 292 EG, då ett avgörande som meddelats av en sådan skiljedomstol enligt artikel 296 i konventionen är slutgiltigt och skall följas av samtliga parter i tvisten.
- 130 Irland har dock i andra hand gjort gällande att om domstolen skulle komma fram till att de bestämmelser i konventionen som åberopats inför skiljedomstolen utgör en integrerad del av gemenskapsrätten, måste samma sak gälla konventionens bestämmelser om tvistlösning. Att vända sig till en sådan skiljedomstol som avses i artikel 287.1 c i konventionen utgör följaktligen, enligt Irland, ett sätt att lösa tvister som bestäms genom EG-fördraget i den mening som avses i artikel 292 EG.
- 131 Detta argument kan inte godtas.
- 132 Såsom domstolen har erinrat om i punkt 123 i förevarande dom, kan ett internationellt avtal inte inkräkta på domstolens exklusiva behörighet vad gäller att lösa tvister mellan medlemsstater om tolkningen och tillämpningen av gemenskapsrätten. Som har framhållits i punkterna 124 och 125 i förevarande dom, ger artikel 282 i konventionen utrymme för att undvika just sådana intrång, så att autonomi hos gemenskapens rättsordning kan bevaras.

- 133 Av vad som anförts följer att artiklarna 220 EG och 292 EG utgör hinder för att Irland skall kunna vända sig till skiljedomstolen för att lösa tvisten angående MOX-anläggningen.
- 134 Att Irlands ansökan till skiljedomstolen även avser vissa skyldigheter för Förenade kungariket vad gäller risker kopplade till terrorism påverkar inte den slutsatsen.
- 135 Det räcker att konstatera, utan att frågan huruvida denna del av tvisten omfattas av gemenskapsrätten behöver besvaras, att en betydande del av tvisten mellan Irland och Förenade kungariket i detta fall rör tolkningen eller tillämpningen av gemenskapsrätten, såsom framgår av punkt 120 i förevarande dom. Det ankommer i förekommande fall på domstolen att identifiera vilka delar av tvisten som rör bestämmelser i det aktuella internationella avtalet som inte omfattas av dess behörighet.
- 136 Eftersom domstolens behörighet är exklusiv och tvingande för medlemsstaterna, är Irlands argument om de fördelar som ett skiljeförfarande enligt bilaga VII i konventionen skulle ha i förhållande till en talan vid domstolen enligt artikel 227 EG inte relevant.
- 137 Sådana fördelar, även om de skulle anses bevisade, kan aldrig motivera att en medlemsstat undandrar sig de skyldigheter som föreskrivs i EG-fördraget vad gäller tillåtna rättsliga medel för att förhindra en annan medlemsstats påstådda åsidosättande av gemenskapsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 september 1979 i mål 232/78, kommissionen mot Frankrike, REG 1979, s. 2729, punkt 9; svensk specialutgåva, volym 4, s. 505).

- 138 Vad slutligen gäller Irlands argument om fara i dröjsmål och möjligheten att få till stånd interimistiska åtgärder med stöd av artikel 290 i konventionen, kan det konstateras att domstolen enligt artikel 243 EG får föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder i mål som anhängiggjorts vid domstolen. Beslut om sådana åtgärder kan således uppenbarligen fattas inom ramen för ett förfarande som inletts med stöd av artikel 227 EG.
- 139 Mot bakgrund av vad som anförts skall talan bifallas såvitt avser den första anmärkningen.

Den andra anmärkningen

- 140 Kommissionen har genom sin andra anmärkning gjort gällande att Irland åsidosatt artikel 292 EG genom att inge gemenskapsrättsliga instrument för tolkning och tillämpning av skiljedomstolen. För de åberopade instrument som omfattas av Euratomfördraget gäller det påstådda åsidosättandet av artikel 193 EA.

Parternas argument

- 141 Kommissionen har klandrat Irland för att ha åsidosatt domstolens exklusiva behörighet enligt artiklarna 292 EG och 193 EA genom att denna medlemsstat inför skiljedomstolen, bland annat i sin ansökan, åberopat vissa gemenskapsrättsliga instrument som omfattas av EG-fördraget eller Euratomfördraget, detta med stöd av artikel 293 i konventionen och därmed som rättskällor som skiljedomstolen skulle tillämpa.

- 142 Förenade kungarikets regering, som delar denna ståndpunkt, har tillagt att Irland i sina inlagor till skiljedomstolen med stöd av artikel 293 i konventionen åberopat dels ett flertal gemenskapsrättsakter, bland annat direktiven 85/337 och 90/313 samt rådets direktiv 92/3/Euratom av den 3 februari 1992 om övervakning och kontroll av transport av radioaktivt avfall mellan medlemsstater samt till och från gemenskapen (EGT L 35, s. 24; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 10), dels internationella avtal såsom konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten.
- 143 Nämnda regering har även framhållit att Irland inför skiljedomstolen framfört argument som gäller tolkningen av specifika bestämmelser i dessa rättsakter eller avtal och hävdar att Förenade kungarikets uppträdande är oförenligt med vissa skyldigheter enligt gemenskapsrätten som följer av dessa.
- 144 Irland har hävdar att det hänvisat till gemenskapsrättsliga instrument såsom icke bindande faktiska omständigheter och endast i syfte att underlätta tolkningen av vissa termer i konventionen genom att påpeka hur dessa i praktiken har uppfattats av domstolar som tillhör en annan rättsordning än skiljedomstolen.
- 145 Enligt denna medlemsstat är det möjligt att använda delar av en annan rättsordning än konventionen med stöd av "en bindande hänvisning" (renvoi), en allmänt förekommande juridisk metod som syftar till att säkerställa att normer från olika rättsordningar kan samexistera på ett harmoniskt sätt.

Domstolens bedömning

- 146 Det är ostridigt att Irland i sin ansökan och i sina inlagor till skiljedomstolen åberopat ett antal gemenskapsrättsakter.

- 147 Utöver konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten rör det sig i huvudsak om direktiven 85/337 och 90/313 samt, vad gäller Euratomfördraget, direktiven 80/836, 92/3 och 96/29.
- 148 Det är likaså utrett att Irland åberopat dessa gemenskapsrättsakter med stöd av artikel 293.1 i konventionen, vari föreskrivs att en sådan domstol som skiljedomstolen "skall tillämpa denna konvention och andra folkrättsliga regler som inte är oförenliga med denna konvention".
- 149 Såsom generaladvokaten har framhållit i punkterna 49 och 50 i sitt förslag till avgörande, framgår det av olika stycken i Irlands inlagor till skiljedomstolen att medlemsstaten i fråga lagt fram nämnda gemenskapsrättsakter inte bara som omständigheter som är relevanta för att klargöra innebörden av de allmänna bestämmelser i konventionen som var aktuella i tvisten, utan även som folkrättsliga regler som borde tillämpas av skiljedomstolen enligt artikel 293 i konventionen.
- 150 Såsom Förenade kungarikets regering har hävdats utan att detta bestritts, har Irland bland annat gjort gällande inför skiljedomstolen att 1993 års miljöstudie inte uppfyllde kraven i direktiv 85/337 och att Förenade kungarikets vägran att lämna över driftplanen för MOX-anläggningen gjorde det omöjligt att utvärdera huruvida denna anläggning var berättigad enligt vad som stadgas i direktiv 96/29 samt att denna vägran utgjorde ett åsidosättande av artikel 6 i direktiv 80/836 och av artikel 6 i direktiv 96/29.
- 151 Irland tycks således ha ingett gemenskapsrättsakterna till skiljedomstolen för att dessa skulle tolkas och tillämpas inom ramen för ett förfarande som syftade till att det skulle fastställas att Förenade kungariket hade åsidosatt bestämmelser i dessa rättsakter.

- 152 Detta strider mot medlemsstaternas skyldighet enligt artikel 292 EG respektive artikel 193 EA att iaktta domstolens exklusiva behörighet att pröva tvister om tolkningen och tillämpningen av gemenskapsrättsliga bestämmelser genom att bland annat använda sig av de förfaranden som föreskrivs i artiklarna 227 EG och 142 EA för att få fastställt att en annan medlemsstat åsidosatt dessa bestämmelser.
- 153 Eftersom vissa av de berörda instrumenten omfattas av EG-fördraget och andra av Euratomfördraget kan det följaktligen slås fast att artiklarna 292 EG och 193 EA har åsidosatts.
- 154 Att inleda och driva ett förfarande vid skiljedomstolen under de omständigheter som framgår av punkterna 146–150 i förevarande dom medför en uppenbar risk för att den behörighetsordning som slagits fast i fördragen, och därmed autonomi hos gemenskapens rättsordning, undergrävs.
- 155 Den risken föreligger trots att Irland, enligt egen utsago, formellt försäkrat att staten i fråga inte begärt eller kommer att begära att skiljedomstolen skall bedöma, på grundval av artikel 293 i konventionen eller någon annan bestämmelse, huruvida Förenade kungariket åsidosatt någon gemenskapsrättslig bestämmelse.
- 156 Att det föreligger en sådan risk gör det för övrigt helt irrelevant huruvida Irland kunnat begära att skiljedomstolen skulle tillämpa gemenskapsrätten genom "en bindande hänvisning" eller på grundval av någon annan metod.
- 157 Talan skall således bifallas såvitt avser den andra anmärkningen.

Den tredje anmärkningen

158 Kommissionen har genom sin tredje anmärkning hävdad för det första att Irland åsidosatt sin samarbetskyldighet enligt artikel 10 EG genom att inleda ett förfarande inom ramen för konventionen på grundval av bestämmelser som omfattas av gemenskapens behörighet och därmed utöva behörighet som tillkommer gemenskapen. För det andra har Irland även åsidosatt sin samarbetskyldighet enligt både artikel 10 EG och artikel 192 EA genom att unilateralt inleda detta förfarande utan att i förväg upplysa eller rådgöra med behöriga gemenskapsorgan.

Parternas argument

159 Kommissionen har hävdad att Irland har utövat behörighet som tillkommer gemenskapen genom att inleda ett förfarande för tvistlösning inom ramen för konventionen på grundval av bestämmelser i denna konvention som omfattas av gemenskapens behörighet.

160 Ett sådant handlande kan skapa osäkerhet hos konventionsslutande parter utanför gemenskapen vad gäller gemenskapens yttre representation och inre sammanhållning såsom konventionsslutande part. Det skulle vara till stort men för effektiviteten och sammanhanget i gemenskapens agerande med avseende på yttre förbindelser.

161 Artiklarna 10 EG och 192 EA har dessutom åsidosatts på grund av att en medlemsstat inte unilateralt får inleda ett förfarande för tvistlösning inom ramen för ett blandat avtal utan att i förväg upplysa eller rådgöra med behöriga gemenskapsorgan.

- 162 Samtliga kontakter mellan kommissionen och Irland har ägt rum efter det att förfarandet för tvistelösning inom ramen för konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten inleddes.
- 163 Irland har gjort gällande som en allmän princip att den förpliktelse som artikel 10 EG ger upphov till är av subsidiär karaktär. Om domstolen skulle finna att artikel 292 EG åsidosatts, kan det alltså inte därutöver föreligga ett åsidosättande av artikel 10 EG.
- 164 Den svenska regeringen delar i huvudsak den ståndpunkten.
- 165 Irland har tillagt att det under de omständigheter som råder i detta fall inte hade varit möjligt att enas genom att samråda i förväg, eftersom kommissionen uppenbarligen ansåg att Irland inte kunde använda sig av konventionens tvistlösningsförfarande.
- 166 Förenade kungarikets regering har gjort gällande att Irland åtminstone borde ha funnit objektiva skäl att allvarligt betvivla att dess avsikter var förenliga med artiklarna 292 EG och 193 EA.
- 167 Under dessa omständigheter ålåg det, enligt Förenade kungariket, Irland att samråda med sina partner. Om tvisten inte kunde lösas på detta sätt ankom det på domstolen att pröva gemenskapens behörighet.

Domstolens bedömning

- 168 Kommissionen har för det första klandrat Irland för att ha åsidosatt sin samarbetskyldighet enligt artikel 10 EG, eftersom denna medlemsstat utövat behörighet som tillkommer gemenskapen genom att inleda ett skiljeförfarande med stöd av konventionen.
- 169 Medlemsstaternas skyldighet enligt artikel 292 EG att använda sig av gemenskapens system för domstolsprövning och att iaktta domstolens exklusiva behörighet, som är ett grundläggande inslag i detta system, skall förstås som ett specifikt uttryck för deras mer allmänna lojalitetsplikt enligt artikel 10 EG.
- 170 Denna första del av den tredje anmärkningen har vidare samma föremål som den första anmärkningen, då den syftar på samma beteende från Irlands sida, nämligen att denna medlemsstat inledde förfarandet vid skiljedomstolen i strid med artikel 292 EG.
- 171 Det går således inte att finna något åsidosättande av de allmänna skyldigheter som framgår av artikel 10 EG som är åtskilt från Irlands åsidosättande av sina mer specifika gemenskapsrättsliga skyldigheter enligt artikel 292 EG som redan konstaterats.
- 172 För det andra har kommissionen klandrat Irland för att ha åsidosatt artiklarna 10 EG och 192 EA genom att inleda förfarandet vid skiljedomstolen utan att i förväg upplysa eller rådgöra med behöriga gemenskapsorgan.

- 173 Denna andra del av den tredje anmärkningen rör en påstådd underlåtenhet från Irlands sida som är skild från det agerande som den första anmärkningen avser. Den bör därför tas upp till bedömning.
- 174 Medlemsstaterna åläggs i artikel 10 EG att på alla de områden som svarar mot EG-fördragets mål underlätta fullgörandet av gemenskapens uppgifter och att avstå från varje åtgärd som kan äventyra att EG-fördragets mål uppnås (se bland annat yttrande 1/03 av den 7 februari 2006, REG 2006, ännu ej offentliggjort i rättsfallssamlingen, punkt 119). Medlemsstaterna har genom artikel 192 EA åtagit sig skyldigheter av samma art vad gäller Euratomfördraget.
- 175 Domstolen har understrukit att medlemsstaterna och gemenskapens institutioner har en skyldighet till nära samarbete för att genomföra de förpliktelser de åtagit sig med stöd av en delad behörighet för att ingå ett blandat avtal (se domen i de ovannämnda förenade målen Dior m.fl., punkt 36).
- 176 Så är särskilt fallet i en tvist som, liksom den i förevarande fall, väsentligen rör åtaganden enligt ett blandat avtal som tillhör ett område — skydd och bevarande av den marina miljön — där gemenskapens respektive medlemsstaternas behörighet kan vara nära sammanbundna, vilket för övrigt förklaringen om gemenskapens behörighet och dess bilaga visar.
- 177 Att vända sig till en rättsinstans såsom skiljedomstolen för att lösa en tvist av denna art medför en risk för att en annan rättsinstans än EG-domstolen prövar räckvidden av de skyldigheter som åligger medlemsstaterna enligt gemenskapsrätten.

- 178 Kommissionen hävdade för övrigt redan i sin skrivelse av den 8 oktober 2001 att tvisten angående MOX-anläggningen, såsom Irland framställt den inför den skiljedomstol som inrättades med stöd av konventionen om skydd av den marina miljön i nordöstra Atlanten, omfattades av EG-domstolens exklusiva behörighet.
- 179 Under dessa omständigheter innebar skyldigheten till nära samarbete inom ramen för ett blandat avtal för Irlands del en plikt att i förväg lämna upplysningar till och rådgöra med behöriga gemenskapsorgan innan staten i fråga inledde ett tvistlösningsförfarande angående MOX-anläggningen inom ramen för konventionen.
- 180 Samma plikt att lämna upplysningar och rådgöra i förväg hade Irland enligt Euratomfördraget, i den mån denna medlemsstat tänkte återropa bestämmelserna i det fördraget och rättsakter som antagits för att genomföra detsamma i det förfarande som den planerade att inleda vid skiljedomstolen.
- 181 Det är utrett att Irland när nämnda förfarande inleddes inte iakttagit denna föregående upplysnings- och samrådsplikt.
- 182 Av vad som anförts följer att talan skall bifallas avseende den tredje anmärkningen i den mån den syftar till att domstolen skall fastställa att Irland inte har iakttagit sin samarbetskyldighet enligt artiklarna 10 EG och 192 EA, då denna medlemsstat inlett ett förfarande enligt tvistlösningsbestämmelserna i konventionen utan att i förväg upplysa och rådgöra med behöriga gemenskapsorgan.
- 183 Talan skall således bifallas i sin helhet.

Rättegångskostnader

¹⁸⁴ Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Irland skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Irland har tappat målet, skall yrkandet bifallas. Förenade kungariket och Konungariket Sverige skall i enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

- 1) **Irland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 10 EG, 292 EG, 192 EA och 193 EA genom att inleda ett tvistlösningsförfarande mot Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i enlighet med Förenta nationernas havsrättskonvention angående MOX-anläggningen i Sellafield, Förenade kungariket.**
- 2) **Irland skall ersätta rättegångskostnaderna.**
- 3) **Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och Konungariket Sverige skall bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter